

Hakkatusses Ewat ei nähti mu vihil kui nutto piisarattega silmis, agga párrast ei olnud mitte ennam nenda. Tässäse värimoga innimenne, kel lapselik už Jummalast sündames, õppib nattuke awalt keik fannatama, ka sedda keige kurjemat. — Páwa otsani olli kuulda: Ewa jenna! Ewa tenna! ja igga pááw sai temmale ööltud, et se leib, mis ta sõi, üsna armoleib oö. Keik sedda wöttis Ewa fannatslikul vihil wasto, ja teggi seal jures tööd ülle omma loundo.

Ja se mis tödeste tulli immeks panna, se on se, et temma segipárrast ikka tuggewamaks, illusamaks ning nágutamaks iáks. Temma kóndis kui üks selge ingel olwa wannematte hulgas, ja ei wötnud ennesele ühtegi neid pahha kombid, mis temma iagal páwal ennese ees nággi ja kulis. Kui tigge petrenaene olli surnud, lotis Ewa, et temma pölli piddi kergemaks sama; agga lugu jái ühte viisi, sest Hansul olli tütar, kes Ewaga ühvecalinne olli, Kristina nimmi, kes hopis náoto olli, agga mis üsna

pahha assi, et temma omma emma meelet olli párrinud. Senna jure tulli weel, et Kristina hakkas sedda illust Ewat kaetsema ja vihkama. Sepárrast temma pigistas ja nötkutas sedda teist waest kus se ial temmale wöimalik olli. Ühtepuhko assitas temma omma wanna tiggedat issa Ewa peále, ja siis torm lõi lahti. Kui middagi maias katki sai tehtud, ikka se tulli Ewa súufs üksnes. Kristina jooks terve pááw treppist üllesse treppist alla, sahoriikambrist feldri ja feldrist sahwri, ja ei teinud segipárrast ühtegit head perrele; waene-laps peab keik maia asjo üksi toimetama. Tulli üks noor joukas mees senna perresse, siis Ewat lükkati temma üksiko nurka, et teine ei saaks temma illust nággo náhha. Niette polest temma ei sanud parremat mitte, kui neid, mis Kristina olli árrafullutanud; agga Ewa olli ni laddus, et temma moistis keiaest parrojad riehilbud ennesele tehha — Eest rångast tenistusest temma ei sanud ei mingil kombel mitte lahti, sest et teised tedda wahtisid kui wang, ja